

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)
7 mai 1998*

Clean Car Autoservice GmbH
împotriva
Landeshauptmann von Wien

Cauza C-350/96

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulată de Verwaltungsgerichtshof,
Austria)

„Libera circulație a lucrătorilor – Reglementare națională care obligă persoanele juridice să
desemneze un manager cu reședința în țară – Discriminare indirectă”

În cauza C-350/96,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CE, de către
Verwaltungsgerichtshof, Austria, de pronunțare, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe,
între

Clean Car Autoservice GmbH

și

Landeshauptmann von Wien,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 48 din Tratatul CE, precum și a
articolelor 1 – 3 din Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 al Consiliului din 15 octombrie 1968
privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității (JO L 257, pag 2),

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnii H. Ragnemalm, președinte de cameră, R. Schintgen (raportor), G. F.
Mancini, J. L. Murray și G. Hirsch, judecători,

avocat general: domnul N. Fennelly,
grefier: doamna L. Hewlett, administrator,

după examinarea observațiilor scrise prezentate:

– pentru Clean Car Autoservice GesmbH, de către Christoph Kerres, Rechtsanwalt, Viena,

– pentru Landeshauptmann von Wien, de către domnul Erich Hechtner, Senatsrat am Amt der
Wiener Landesregierung,

– pentru guvernul austriac, de către domnul Franz Cede, Botschafter în Ministerul Afacerilor
Externe, în calitate de agent,

*Limba de procedură: germana.

– pentru Comisia Comunităților Europene, de către domnii Peter Hillenkamp și Pieter Jan Kuijper, consilieri juridici, în calitate de agenți,

având în vedere raportul de ședință,

după ascultarea susținerilor orale ale Comisiei prezentate în ședința din 23 octombrie 1997,

după ascultarea concluziilor avocatului general, în ședința din 4 decembrie 1997,

pronunță prezenta

Hotărâre

1. Prin ordonanța din 8 octombrie 1996, primită la Curte la 24 octombrie 1996, Verwaltungsgerichtshof a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CE, două întrebări preliminare privind interpretarea articolului 48 din același tratat, precum și a articolelor 1 – 3 din Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 al Consiliului din 15 octombrie 1968 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității (JO L 257, p. 2).
2. Aceste întrebări au fost adresate în cadrul unui litigiu între societatea de naționalitate austriacă Fortress Immobilien Entwicklungs GmbH, denumită în prezent Clean Car Autoservice GmbH (denumită în continuare „Clean Car”), cu sediul social la Viena și Landeshauptmann von Wien, cu privire la respingerea unei cereri depuse de Clean Car în vederea exercitării unei activități profesionale, pe motiv că aceasta desemnase un manager care nu avea reședința în Austria.

Reglementarea austriacă

3. În temeiul articolului 9 alineatul (1) din Gewerbeordnung 1994 (Codul austriac al profesiilor artisanale, comerciale și industriale, denumit în continuare „GewO 1994”), persoanele juridice, societățile comerciale de persoane (societăți comerciale în nume colectiv și în comandită), precum și societățile cu scop lucrativ înregistrate (societăți cu scop lucrativ în nume colectiv și în comandită) pot să exercite activități artisanale, comerciale și industriale, cu condiția să fi desemnat un manager sau un concesionar în conformitate cu articolele 39 și 40 din GewO 1994.
4. Articolul 39 alineatele (1)–(3) din GewO 1994 prevede:

„1. Proprietarul întreprinderii artisanale, comerciale sau industriale poate să desemneze, în scopul exercitării activității, un manager responsabil în fața proprietarului pentru exercitarea profesională adecvată a activității și în fața autorității administrative (articolul 333) pentru respectarea dispozițiilor referitoare la exercitarea profesiilor artisanale, comerciale sau industriale; proprietarul are obligația de a desemna un manager în cazul în care acesta nu are reședința în Austria.

2. Managerul are obligația de a îndeplini condițiile personale stabilite pentru exercitarea unei profesii artisanale, comerciale sau industriale, să aibă reședința în Austria și să fie în măsură să acționeze în conformitate în cadrul întreprinderii. În cazul în care este vorba despre o profesie pentru care este necesar un certificat de atestare, managerul unei persoane juridice, care se desemnează în conformitate cu articolul 9 alineatul (1), trebuie, de asemenea:

- 1) să facă parte din organul care reprezintă legal persoana juridică sau

- 2) să fie un lucrător angajat în întreprindere pentru cel puțin jumătate din programul de lucru săptămânal normal și supus pe deplin securității sociale, în conformitate cu dispozițiile în materie.

Managerul, care se desemnează în conformitate cu alineatul (1), în vederea exercitării unei profesii pentru care este necesară furnizarea unui certificat de atestare, de către un proprietar al întreprinderii, care nu are reședința în Austria, trebuie să fie un lucrător angajat în întreprindere pentru cel puțin jumătate din programul de lucru săptămânal normal și supus pe deplin securității sociale, în temeiul dispozițiilor în materie. Dispozițiile de la articolul 39 alineatul (2), în vigoare până la data intrării în vigoare a Legii federale BGBl. 29/1993, se aplică în continuare, până la 31 decembrie 1998, persoanelor care au fost desemnate în calitate de manageri până la 1 iulie 1993.

3. În cazurile în care desemnarea unui manager este obligatorie, proprietarul trebuie să apeleze la un manager care trebuie să fie în măsură să acționeze în conformitate în cadrul întreprinderii.”
5. În conformitate cu articolul 370 alineatul (2) din GewO 1994, în cazul în care a fost notificată sau autorizată desemnarea unui manager, eventualele sancțiuni pecuniare, referitoare la exercitarea unei activități, trebuie să fie impuse managerului respectiv.
6. În temeiul articolului 5 alineatul (1) din GewO 1994, profesiile artisanale, comerciale sau industriale pot să fie exercitate pe baza cererii de înregistrare a profesiei, vizată la articolul 339, atunci când sunt îndeplinite condițiile generale și eventualele condiții speciale, cu unele excepții care nu sunt relevante pentru prezenta cauză.
7. În temeiul articolului 339 alineatul (1) din GewO 1994, orice persoană care dorește să exercite o profesie artizanală, comercială sau industrială trebuie, în măsura în care nu este vorba despre o profesie artizanală, comercială sau industrială pentru care este necesară o autorizație și pentru care trebuie să fie furnizată o dovadă de competență, alta decât o diplomă de licență, să depună o cerere pentru înregistrarea profesiei respective pe lângă autoritatea administrativă din districtul în care este stabilită întreprinderea.
8. În temeiul articolului 340 alineatul (1) din GewO 1994, autoritatea administrativă a districtului trebuie să verifice, pe baza cererii referitoare la exercitarea unei profesii artisanale, comerciale sau industriale, vizată la articolul 339 alineatul (1), dacă persoana interesată din locul de stabilire îndeplinește condițiile legale de exercitare a profesiei declarate. Dacă aceste condiții nu sunt îndeplinite, autoritatea administrativă a districtului trebuie, în conformitate cu alineatul (7) din această dispoziție, să constate acest lucru printr-o decizie administrativă și să interzică exercitarea profesiei în cauză.

Acțiunea principală

9. La 13 iunie 1995, Clean Car a depus o cerere în fața Magistrat der Stadt Wien (autoritatea municipală din Viena) de înregistrare pentru activitatea de întreținere și menținere a vehiculelor cu motor (service auto), excluzând orice activitate artizanală. Atunci când a depus cererea respectivă, aceasta a afirmat că îl desemnase în calitate de manager, în conformitate cu GewO 1994, pe domnul Rudolf Henssen, resortisant german cu reședința la Berlin; în plus, Clean Car a precizat că acesta dorea la momentul respectiv să închirieze o locuință în Austria și că, prin urmare, fișa cererii, referitoare la reședința sa, urma să fie trimisă ulterior.

10. Prin decizia din 20 iulie 1995, Magistrat der Stadt Wien a constatat că nu erau îndeplinite condițiile legale prealabile exercitării acestei activități și, prin urmare, a interzis-o, pe motiv că managerul trebuia să îndeplinească condițiile personale prevăzute pentru exercitarea profesiei în cauză, să aibă o reședință în Austria și să fie în măsură să își exercite efectiv funcțiile în cadrul întreprinderii, în conformitate cu articolul 39 alineatul (2) din GewO 1994.
11. La 10 august 1995, Clean Car a introdus o acțiune administrativă împotriva acestei decizii în fața Landeshauptmann von Wien și a susținut că managerul desemnat avea o reședință în Austria și că, în orice caz, de la aderarea Republicii Austria la Uniunea Europeană, era suficient să existe o reședință în Uniunea Europeană pentru a îndeplini cerințele legale.
12. Prin decizia din 2 noiembrie 1995, Landeshauptmann von Wien a respins acțiunea, în principal, pe motiv că, datorită caracterului constitutiv al cererii de înregistrare a activității, trebuia să se ia în considerare situația de fapt și de drept, astfel cum era la momentul depunerii acesteia și că, la momentul respectiv, managerul desemnat nu avea încă o reședință în Austria.
13. La 21 decembrie 1995, Clean Car a introdus acțiunea în fața Verwaltungsgerichtshof, susținând că nici decizia Magistrat der Stadt Wien, nici decizia Landeshauptmann von Wien nu ținea seama de argumentele fondate pe dreptul comunitar. Clean Car a făcut referire, în special, la articolele 6 și 48 din Tratatul CE și a susținut că managerul pe care îl desemnase, în calitate de angajat în serviciul său și, prin urmare, în calitate de lucrător, beneficia de dreptul la libera circulație, prevăzut la articolul 48.
14. Având în vedere că, pentru pronunțarea deciziei în cauza cu privire la care a fost sesizată, Verwaltungsgerichtshof trebuia să stabilească dacă faptul că legislația austriacă interzice proprietarului întreprinderii care exercită activitatea să desemneze în calitate de manager un angajat care nu are reședința în Austria contravine dreptului comunitar, astfel cum rezultă din articolul 48 din tratat și din articolele 1 – 3 din Regulamentul nr. 1612/68, aceasta a hotărât să suspende judecata și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
 - 1) Articolul 48 din Tratatul CE și articolele 1 – 3 din Regulamentul 1612/68 trebuie să fie interpretate în sensul că aceste dispoziții conferă, de asemenea, angajatorilor naționali dreptul de a angaja lucrători resortisanți ai altui stat membru, fără ca acești lucrători să fie obligați să îndeplinească cerințe care, deși nu se referă la naționalitate, sunt legate, în special, de calitatea de resortisant al unui stat?
 - 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 48 din Tratatul CE și articolele 1 – 3 din Regulamentul nr. 1612/68 trebuie să fie interpretate în sensul că aceste dispoziții nu se opun unei norme, precum cea de la articolul 39 alineatul (2) din GewO 1994, conform căreia proprietarul întreprinderii care exercită activitatea artizanală, comercială sau industrială poate să desemneze în calitate de manager legal doar o persoană care are reședința în Austria?”
15. În ordonanța sa de trimitere, instanța națională precizează că este necesar să se stabilească, în primul rând, dacă un angajator poate, de asemenea, să invoce dispozițiile dreptului comunitar în materie de liberă circulație a lucrătorilor, care li se adresează în primul rând acestora. În cazul unui răspuns afirmativ la această întrebare, trebuie să se analizeze, în continuare, dacă aceste dispoziții se opun unei norme, precum cea de la articolul 39 alineatul (2) din GewO 1994, ținând seama, în special, de rezervele prevăzute la articolul 48 alineatul (3) din tratat și de faptul că, în temeiul articolului 370 alineatul (2) din GewO 1994, managerul este responsabil, în exercitarea profesiei sale, pentru respectarea dispozițiilor legale aplicabile.

Cu privire la prima întrebare

16. Prin prima sa întrebare, instanța națională dorește să afle, în esență, dacă norma privind egalitatea de tratament în materie de libertate de circulație a lucrătorilor, consacrată la articolul 48 din tratat, precum și la articolele 1 – 3 din Regulamentul 1612/68, poate, de asemenea, să fie invocată de un angajator, în vederea angajării, în statul membru în care acesta este stabilit, unor lucrători resortisanți ai altui stat membru.
17. Cu titlu preliminar, este necesar să se evidențieze că articolele 1 – 3 din Regulamentul nr. 1612/68 nu fac decât să clarifice și să pună în aplicare drepturile care decurg deja din articolul 48 din tratat (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 23 februarie 1994, Scholz, cauza C-419/92, Rec. p. I-505, punctul 6).
18. Este necesar să se constate, în continuare, că articolul 48 alineatul (1) prevede, în termeni generali, că libera circulație a lucrătorilor este garantată în cadrul Comunității. În temeiul alineatelor (2) și (3) din aceeași dispoziție, libera circulație a lucrătorilor implică eliminarea oricărei discriminări pe bază de naționalitate, între lucrătorii statelor membre, în ceea ce privește ocuparea forței de muncă, remunerarea și alte condiții de muncă și presupune dreptul, sub rezerva limitărilor justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică, de a răspunde ofertelor efective de lucru, de a circula liber pe teritoriul statelor membre în acest scop și dreptul de ședere pe teritoriul statului respectiv cu scopul de a ocupa un loc de muncă în aceleași condiții ca și resortisanții și de a rămâne pe teritoriul său, după încheierea activității în cauză.
19. Deși persoanele vizate direct, și anume lucrătorii, se bucură, fără îndoială, de aceste drepturi, nimic din textul de la articolul 48 nu precizează că acestea nu pot fi invocate de alte persoane, în special de angajatori.
20. De asemenea, este necesar să se observe că, pentru a fi eficient și util, dreptul lucrătorilor de a fi angajați fără discriminare trebuie, în mod necesar, să aibă drept complement dreptul angajatorilor de a-i angaja în conformitate cu normele în materie de liberă circulație a lucrătorilor.
21. Aceste norme pot să își piardă, cu ușurință, efectul în cazul în care statele membre pot evita interdicțiile pe care acestea le conțin, impunând pur și simplu angajatorilor condiții care trebuie să fie respectate de orice lucrător pe care aceștia doresc să îl angajeze și care, în cazul în care sunt impuse direct lucrătorului, constituie restricții privind exercitarea dreptului la libera circulație, de care respectivul lucrător se bucură în temeiul articolului 48 din tratat.
22. În fine, este necesar să se sublinieze că interpretarea care precedă este coroborată atât de articolul 2 din Regulamentul nr. 1612/68, cât și de jurisprudența Curții.
23. Pe de o parte, din articolul 2 din Regulamentul nr. 1612/68 rezultă, în mod expres, că orice angajator care exercită o activitate pe teritoriul unui stat membru trebuie să aibă posibilitatea de a încheia, cu orice resortisant al unui stat membru, contracte de muncă și de a le executa, în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative în vigoare, fără să rezulte vreo discriminare.
24. Pe de altă parte, reiese, în special, din Hotărârea din 15 decembrie 1995, Bosman (cauza C-415/93, Rec. p. I-4921, punctele 84-86), că justificările din motive de ordine publică, siguranță publică și sănătate publică, prevăzute la articolul 48 alineatul (3) din tratat, pot să fie invocate nu doar de statele membre pentru a justifica limitările privind libera circulație a

lucrătorilor, care decurg din actele lor cu putere de lege și din actele lor administrative, ci și de persoane de drept privat pentru a justifica astfel de limitări care decurg din convenții și alte acte încheiate sau adoptate de persoane de drept privat. Astfel, dacă un angajator poate să invoce derogarea de la articolul 48 alineatul (3), acesta trebuie, de asemenea, să aibă posibilitatea de a invoca principiile care decurg, în special, din alineatele (1) și (2) din același articol.

25. Având în vedere considerentele care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare că norma privind egalitatea de tratament în materie de liberă circulație a lucrătorilor, consacrată la articolul 48 din tratat, poate, de asemenea, să fie invocată de un angajator, în vederea angajării, în statul membru în care acesta este stabilit, unor lucrători resortisanți ai altui stat membru.

Cu privire la a doua întrebare

26. Prin a doua întrebare, instanța națională vizează, în principal, să afle dacă articolul 48 din tratat se opune faptului ca un stat membru să prevadă că proprietarul unei întreprinderi, care exercită, pe teritoriul statului respectiv, o activitate artizanală, comercială sau industrială, poate să desemneze în calitate de manager doar o persoană care are reședința în statul respectiv.

27. În acest sens, este necesar să se menționeze, în primul rând, că, în conformitate cu jurisprudența constantă, normele privind egalitatea de tratament interzic nu numai discriminarea evidentă, bazată pe naționalitate, ci și toate formele disimulate de discriminare, care, prin aplicarea altor criterii de diferențiere, conduc în fapt la același rezultat (a se vedea, în special, Hotărârea din 12 iunie 1997, Merino García, cauza C-266/95, Rec. p. I-3279, punctul 33).

28. Este adevărat că o dispoziție precum articolul 39 alineatul (2) din GewO 1994 se aplică indiferent de naționalitatea persoanei care trebuie să fie desemnată în calitate de manager.

29. Cu toate acestea, astfel cum a constatat deja Curtea (a se vedea, în special, Hotărârea din 14 februarie 1995, Schumacker, cauza C-279/93, Rec. p. I-225, punctul 28), o dispoziție națională care prevede o diferențiere fondată pe criteriul reședinței riscă să funcționeze, în principal, în detrimentul resortisanților altor state membre. Într-adevăr, nerezidenții sunt cel mai adesea străini.

30. În aceste condiții, cerința ca resortisanții altor state membre să aibă o reședință în statul în cauză pentru a putea să fie desemnați în calitate de manageri ai unor întreprinderi care exercită o activitate artizanală, comercială sau industrială poate să constituie o discriminare indirectă, fondată pe naționalitate, contrară articolului 48 alineatul (2) din tratat.

31. Situația se schimbă doar în cazul în care impunerea unei astfel de condiții privind reședința se bazează pe considerente obiective, independente de naționalitatea lucrătorilor în cauză și proporționale cu obiectivul legitim urmărit de dreptul național (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 15 ianuarie 1998, Schöning-Kougebetopoulou, cauza C-15/96, Rec. p. I-47, punctul 21).

32. În acest context, este necesar să se amintească faptul că, astfel cum rezultă din punctul 15 din prezenta hotărâre, instanța națională a făcut referire, în mod expres, în ordonanța sa de trimitere, la faptul că, în temeiul articolului 370 alineatul (2) din GewO 1994, conform căruia

managerului desemnat i se pot impune eventuale sancțiuni pecuniare, acesta este responsabil, în cadrul exercitării activității în cauză, pentru respectarea dispozițiilor legale aplicabile.

33. În observațiile lor scrise, Landeshauptmann von Wien și guvernul austriac au explicat, în această privință, că cerința privind reședința este destinată să asigure că managerul poate fi notificat cu privire la sancțiunile de care acesta este pasibil și că acestea i se aplică. De asemenea, aceasta trebuie să garanteze că managerul îndeplinește cealaltă condiție care îi este impusă la articolul 39 alineatul (2) din GewO 1994, și anume ca acesta să fie în măsură să acționeze în conformitate în cadrul întreprinderii.
34. În această privință, este necesar să se constate că cerința privind reședința fie nu este adecvată pentru a asigura realizarea obiectivului în cauză, fie depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivul respectiv.
35. Pe de o parte, faptul că managerul are reședința în statul membru în care întreprinderea este stabilită și își exercită activitatea nu garantează în mod necesar că acesta va fi în măsură să acționeze în conformitate în cadrul întreprinderii. Un manager care are reședința în acest stat, dar la o distanță considerabilă de locul în care își desfășoară activitatea întreprinderea, trebuie, în mod normal, să întâmpine mai multe dificultăți în încercarea de a fi activ efectiv în cadrul întreprinderii decât o persoană a cărei reședință, deși este situată în alt stat membru, se află la o distanță mică de locul de locul în care întreprinderea își desfășoară activitatea.
36. Pe de altă parte, alte măsuri, mai puțin restrictive, precum notificarea sancțiunii la sediul întreprinderii care angajează managerul și asigurarea plătirii acesteia, prin constituirea unei garanții prealabile, permite garantarea că managerului i se comunică și i se aplică sancțiunile pecuniare care îi sunt impuse.
37. Este necesar să se adauge faptul că nici măcar astfel de măsuri nu sunt justificate în temeiul obiectivelor în cauză, în cazul în care notificarea și executarea sancțiunilor pecuniare impuse unui manager, care are reședința în alt stat membru, sunt garantate de o convenție internațională, încheiată între statul membru în care întreprinderea își desfășoară activitatea și cel în care are reședința managerul.
38. În aceste condiții, este necesar să se concluzioneze că cerința privind reședința, care face obiectul litigiului, reprezintă o discriminare indirectă.
39. În ceea ce privește justificările bazate pe articolul 48 alineatul (3) din tratat, care au fost invocate și de instanța de trimitere, este necesar să se observe că nici un motiv de siguranță publică sau de sănătate publică nu poate să justifice o reglementare de ordin general, precum cea în cauză în acțiunea principală.
40. În ceea ce privește justificarea bazată pe motive de ordine publică, prevăzută și la articolul 48 alineatul (3) din tratat, este necesar să se amintească faptul că Curtea a stabilit deja (Hotărârea din 27 octombrie 1977, Bouchereau, cauza 30/77, Rec. p. 1999) că, în măsura în care poate să justifice anumite restricții privind libera circulație a persoanelor, care intră sub incidența dreptului comunitar, recurgerea la noțiunea de ordine publică, utilizată la articolul 48 alineatul (3) din tratat, presupune, în orice caz, existența, în afară de perturbarea ordinii sociale pe care o implică orice încălcare a legii, unei amenințări reale și suficient de grave, care afectează un interes fundamental al societății.

41. Din dosar nu rezultă că un interes de acest tip poate să fie afectat în cazul în care proprietarul unei întreprinderi este liber să desemneze, în scopul exercitării activității acesteia, un manager care nu are reședința în statul în cauză.
42. Prin urmare, o dispoziție națională, precum cea din acțiunea principală, care impune oricărui lucrător desemnat în calitate de manager, în scopul exercitării unei activități profesionale, să aibă reședința în statul în cauză, nu poate să fie justificată nici în temeiul ordinii publice în sensul articolului 48 alineatul (3) din tratat.
43. Având în vedere considerentele anterioare, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 48 din tratat se opune faptului ca un stat membru să prevadă că proprietarul unei întreprinderi, care exercită, pe teritoriul statului respectiv, o activitate artizanală, comercială sau industrială, poate să desemneze în calitate de manager doar o persoană care are reședința în statul respectiv.

Cu privire la cheltuielile de judecată

44. Cheltuielile efectuate de către guvernul austriac și de către Comisie, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA (Camera a șasea),

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de către Verwaltungsgerichtshof, prin ordonanța din 8 octombrie 1996, declară:

- 1) Norma privind egalitatea de tratament în materie de liberă circulație a lucrătorilor, consacrată la articolul 48 din Tratatul CE, poate, de asemenea, să fie invocată de un angajator, în vederea angajării, în statul membru în care acesta este stabilit, unor lucrători resortisanți ai altui stat membru.**
- 2) Articolul 48 din tratat se opune faptului ca un stat membru să prevadă că proprietarul unei întreprinderi, care exercită, pe teritoriul statului respectiv, o activitate artizanală, comercială sau industrială, poate să desemneze în calitate de manager doar o persoană care are reședința în statul respectiv.**

Ragnemalm

Schintgen

Mancini

Murray

Hirsch

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, 7 mai 1998.

Grefier
R. Grass

Președintele Camerei a șasea
H. Ragnemalm